

En som jag vet stod Cornelis mycket nära var hans polare Rolf Fridholm. Därför är det okej med denna bok – tycker Jack Vreeswijk



## Till en Polare

Att meta en fjärl på krok  
i ett hav med vildblommor i  
var en bild i en holländsk bok  
där en undanvind svepte förbi.

Ditt bete var silkesmaskar  
och lysmask till kärlekens garn  
och trasiga skor som traskar  
bland drogade samhällsbarn.

Medborgare, han sjunger en visa  
som honung serverad på löv  
ty gitarren och han vill bevisa  
att rättvisan faktiskt är döv.

*Till en Polare* är skriven till minnet av Cornelis, på  
årsdagen av hans död den 12 november 1987.



*"Tjäna polarn, det är Cornelis!"*

**Jag har upplevt så mycket** med polarn Cornelis att jag skulle kunna skriva en bok om det. Och så gjorde jag det.

Ett vänporträtt utan inramning.

Cornelis är Cornelis. En sammanfattning av snabba skisser. Omålade. En del med vattenfärger som flyter ut till oregelbundna fält av suddiga nyanser.

– Tjäna polarn, det är Cornelis!

Precis som han aldrig behövde legitimation för att hämta ut honoraret var detta tillrop i telefonen en bekräftelse på att något var på gång.

Cornelis var en generös person. Hela livet bjöd han. Därför dog han fattig.

En stor skara småhandlare ryckte honom ständigt i pälsen.

Jag minns en gång efter en sympatisk middag på restaurang Sofus, då Cornelis för en gång skull inte betalade notan för samtliga närvarande runt bordet. På väg hem till hotell Heden sa han plötsligt:

– Du förstår Rolf, jag har hela mitt liv blivit blåst eller utnyttjad av dom flesta.

Folk tycker att jag tjänar mina stålar för lätt.

De kräver att jag ställer upp i alla lägen.

Något jag fått lära mig leva med.

Sista gången jag träffade honom var i augusti 1987.

Det var på Konserthuset innan en föreställning. Ett konserthus som var mer än fullsatt.

Vi pratades vid över en timme. Vi snackade bland annat om att i år kunde vi byta böcker. Han skulle ge ut en diktsamling *Till Fatumeh*.

När jag ska till att gå slänger jag glatt ur mig:

– Förbannat roligt Cornelis att det är så mycket publik!

– Visst, svarar han, dom tror att jag snart ska dö.



Sen sågs vi aldrig mera, Ann-Katrin!  
Ann-Katrin, farväl!  
Farväl, Ann-Katrin!

*ur Ann-Katrin farväl!*  
*från Till Fatumeh, 1987*



*"Han lät ingen trampa in med träskor i sina inre rum."*

**Om man ger sig på att** försöka forska i den Corneliska själen kommer man inte långt. Han lät ingen trampa in med träskor i sina inre rum.

Det må skrivas spaltmil om Cornelis, men den som påstår något annat ljuger.

Jag kände honom – och inte, mer är inte att tillägga. Folk lämnar mig inte i fred av ren välvilja, sa han en gång. Jag minns att jag svarade lite surt, du är bortskämd min vän. Du skulle sakna all uppmärksamhet kring din person om den plötsligt försvann helt.

Tänk på oss vanliga anonyma grå varelser som aldrig får en ryggdunkning eller en klapp på axeln. Allra minst en applåd.

En lustig sak som jag erinrar mig just nu, är Cornelis ansökan att bli medlem i Sveriges Författarförbund.

Du sade Cornelis, vad är det för en illuster samling, detta förbund, att man inte kan bli invald bara för att texterna är tonsatta? Han hade nämligen fått avslag.

Jaså, sa jag. Men å andra sidan är det väl lika svårt för mig att bli antagen i "Trubadurernas förening" fast mina texter inte är tonsatta. Eller?

Jo, sade Cornelis, men du glömmer att jag givit ut en riktig bok också, *En handfull gräs*.

Nej, fortsatte jag, men det krävs två böcker enligt stadgarna för att bli medlem.



*"Du skriver så kort att du inte hinner recenseras."*

**Egentligen ska man inte** sortera eller numrera minnen. Utan låta dem få chansen att enbart dyka upp i den blandning de själva vill.

Cornelis gillade aforismer.

Du Rolf, brukade han säga: – Du är Europas bäst gynnade författare. Du skriver så kort att du inte hinner recenseras.

Alltid när vi träffades jobbade vi med språket. Han var ett språkgeni, nästan sju språk behärskade han. Fast vårt privata ordsnickeri handlade mest om stilar, rytm, vers och ordvändningar.

På något sätt tänkte vi lika. Vilket väl gjorde sitt till att vi funkade tillsammans på scenen.

Otaliga äro de krognotor där vi på baksidan plitade ner våra dimmiga tankar. Tyvärr har jag bara sparat ett fåtal.

Här är en tanke som numera finns i hans diktbok. Den skrev vi på Gyllene Hästskon i Göteborg:

Första rubriken . . . Inför en överdos . . .

En överdos!

Kom till  
Var min

var min <sup>besök</sup>  
<sup>hjälp</sup>  
Räddningspolis!

min <sup>knutar</sup> veta <sup>Toni</sup>

<sup>var min</sup> tack för besöket!  
Välkommen

locka mig - fulla <sup>öron</sup> - du

min förfärdiga ett

klara min bländad och  
etodan do.

Ägnare renhet an brager  
gives ej

Mer härds kvagång än du  
värdes ej

Badersta, Badersta, Klock knutar  
för öron

- Kall - tim na - fribid enka.

Stort ä ditt hav - Tag än

Tro min knutar veta ej ö ö ö  
var min ö

Inför en överdos, det var arbetsnamnet. Slutligen blev det . . .



## Kom död, var min baderska

Kom död  
Var min baderska  
var min ljuvaste renskraperska  
Två  
mina knotor vita  
som snö

Locka mig – tubba mig – Du  
min förförerska att  
kasta min beklädnad och  
döden dö.

Ljuvare renhet än Du ger  
gives ej  
Baderska, Baderska, Klockvisar-  
förvriderska  
Rätt – timma – förbinderska . . .  
Stort är ditt hav – Jag är  
en ö . . .  
Två mina knotor vita  
som snö . . .